

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2096

гр. Варна, 01.06.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в закрито заседание на първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Златина Ив. Кавърджикова

Членове: Иванка Д. Дрингова
мл.с. Александър В. Цветков

като разгледа докладваното от Златина Ив. Кавърджикова Въззивно гражданско дело № 20223100502623 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството се развива след решение № 50108/14.12.2022г. по гр.д. № 4713/2021г. на ВКС, Второ ГО, с което е отменено решение № 1363/30.07.2021г. по гр.д. № 1124/2021г. на ВОС-ГО, с което пък е потвърдено решение № 260778/08.03.2021г. по гр.д. № 4280/2019г. на ВРС и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на ВОС, при което са дадени задължителни за въззивния съд указания.

Образувано по въззивна жалба вх. № 281064/31.03.2021г. от Н. Тодов Н. ЕГН ***** от гр. Варна, ул. „Патлейна“, № 8, ет. 2, ап. 3 и С. Т. Н. ЕГН ***** от гр. Варна, ул. „Девня“, № 15, ет. 1, ап. 3, чрез адв. В.С., против решение № 260778/08.03.2021г. по гр.д. № 4280/2019г. на 9-ти състав на ВРС, с което са отхвърлени предявените от тях срещу Държавата, представлявана от Министъра на земеделието, храните и горите положителни установителни искиове за собственост за приемане за установено в отношенията между страните, че те са собственици при равни права от по 1/2 ид.ч. за всеки от тях на недвижим имот, представляващ новообразуван имот с пл. № 502123 по ПНИ на местността „Орехчето“, в землището на село Звездица, община Варна, приет със Заповед № 1035 от дата 21.09.2001 г. на Областния управител на обл. Варна, изменен по размер на имота със Заповед № РД-08-7706-268 от 21.08.2008 г. на Областния управител на обл. Варна, с площ 607, 00 кв. м. и граници: на запад - имот пл. № 122; на север - имот пл. № 121 и имот пл. № 9511 път; на изток - път (имот пл. № 9511) и на юг - път (имот с пл. № 9511), идентичен с имот представляващ реална част от ПИ с идентификатор 30497.502.121 по КК и КР на с. Звездица, общ. Варна, одобрени със Заповед № РД-08-18-17/06.03.2015 г. на изп.д. на АГКК – Варна, целият с площ от 1207 кв. м., при граници на целия имот: ПИ с идентификатори 122; 294; 89; 301 и № 361 (път) по същите КК и КР, с площ на реалната част от 607, 00 кв.м., при граници на реалната част: ПИ № 122; от две страни път с № 361 и в останалата си част ПИ № 121, която реална част е повдигната окомerno в цвят на скица на л. 89 от делото на ВРС, на основание трансформирано в собственост право на ползване, предоставено на наследодателката им Кина Атанасова Т., ЕГН *****, поч. на 16.05.2015 г., въз основа на Решение № 8/20.10.1986 г. на УС на ПИМТС по реда на ПМС № 26/23.04.1987 г. и ПМС № 4/12.02.1988 г., при приключена процедура по изкупуване чрез плащане на оценката на 08.06.1994 г., както и наследяване от ищите след смъртта на трансформираната ползвателка, а в условията на евентуалност – въз основа на придобивна

давност, респективно кратка по чл. 79, ал. 2 от ЗС или 10-годишна по чл. 79, ал. 1 от ЗС, с присъединяване на владението на всички предходни във времето собственици, общо считано за периода от 08.06.1994 г. до 16.05.2015 г., евентуално от 14.11.2001 г. до изтичането на пълния законов срок на давността.

В жалбата са наведени оплаквания, че решението е неправилно и необосновано, постановено е в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наведени са твърдения, че съдът не е допуснал установяване на твърдението им, че държавата не е придобила в миналото собствеността върху процесния имот № 123 по ПНИ на м. „Орехчето“. Неправилно е приложил нормата на § 4а, ал. 6 от ПЗР на ЗСПЗЗ, приета през 1997г., като ѝ е придал обратно действие, каквото тя няма, тъй като е материалноправна норма и обратно действие на същата не е предвидено в закона, след като три години по-рано наследодателката им е заплатила определяната цена и е придобила собствеността. Не е зачел осъществяваното от наследодателката давностно владение върху процесния имот с пл. № 123 по ПНИ на местността „Орехчето“, в землището на с. Звездица, община Варна за времето до 21.11.1997 год. Нормата на чл. 5, ал. 2 ЗВСОНИ, ДВ, бр. 107/18.11.1997 год. се отнася само за отнети в миналото от бивши собственици (физически лица) земи, а в случая такова отнемане не е имало. Неправилно е прието от съда, че характерът на спорния имот е земеделска земя към 1992г., към 2002г., когато е влязъл в сила ПНИ и до настоящия момент, той попада в урбанизирана територия. Неправилно съдът се е позовал и на ТР № 9/2012 год. на ВКС на РБ, без да съобрази, че постановките на цитирания тълкувателен акт са неприложими в случая, тъй като в ТР № 9/2012 год. на ВКС на РБ не е обсъждан изобщо въпросът за приложението на чл. 17, ал. 2 ГПК, която норма урежда инцидентния контрол от гражданския съд за валидност на реституционното решение в качеството му на индивидуален административен акт. Неправилен е и изводът на първоинстанционния съд, че „реституционното“ решение № 864/06.03.2002 год. на ПК – Варна е валидно, тъй като подобен извод е необоснован. Цитираното решение на административния орган по поземлената собственост е нищожен административен акт, тъй като по делото не е представено заявлението с вх. № 60241/04.08.1992 год. на Държавен поземлен фонд – Министерство на земеделието, храните и горите, а освен това е установено, че не съществува в правния мир и ПМС № 1080/1958 год., въз основа на които е постановено и решението № 864/06.03.2002 год. на ПК – Варна. С оглед нищожността на решението № 864/06.03.2002 год. на ПК – Варна, нищожна е и заповедта на кмета на община Варна № 1443/14.06.2002 год. по § 4к, ал. 7 от ПЗР на ЗСПЗЗ, за придобиване от ДПФ – МЗГ – София на процесния имот с пл. № 123 по ПНИ на местност „Орехчето“ землище с. Звездица, община Варна. Неправилни са и изводите на съда относно неоснователността на заявления като евентуален иск за собственост на процесния имот по давност, за това, че собствеността върху процесния имот е придобита по давност на 31.05.2006 год., т.е., преди установения с § 1 ЗД на ЗС мораториум, както и поради това, че имотът към 01.06.2006 год. не е бил държавна собственост, поради което и не попада в обхвата на цитираната забрана. Отправено е искане за отмяна на решението и за постановяване на друго, с което заявленият като главен иск за собственост, квалифициран като такъв с правно осн. § 4а, ал. 5 от ЗСПЗЗ да бъде уважен, а в случай, че същият бъде счетен за неоснователен, да се уважи заявленият като евентуален иск за собственост на същия имот, придобит по давност. Претендират и присъждане на разноските за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от Държавата, чрез Министъра на ЗХГ, чрез ст.юк Б.Христова, в който се оспорва жалбата. Излага оплакванията си за недопустимост на решението, като постановено по нередовна искова молба. От наведените от ищците твърдения, не става ясно на коя от двете хипотези на § 4 ПЗР на ЗСПЗЗ ищците основават правата си на собственост, съответно правата на своята наследодателка и дали на нормата на § 4а, ал. 5 или на § 4б от ПЗР на ЗСПЗЗ. Нормата на § 4а, ал. 5 ПЗР на ЗСПЗЗ не урежда фактически състав на придобивен способ, а урежда единствено реда за заплащането на земята и срока за това, а предпоставките за упражняване на правото на изкупуване и съответно придобиване на предоставен за ползване имот са предвидени в § 4а, ал. 1 ПЗР на ЗСПЗЗ, една от които е наличието на построена в имота

сграда, каквато сграда няма построена, няма и такива твърдения от страна в исковата молба. Поради това и мотивите на съда в обратен смисъл са необосновани. Твърди се също, че по делото не са налице и предпоставките на § 46 от ПЗР на ЗСПЗЗ имотът да бъде придобит от наследодателката на двамата ищци, с оглед пречките, установени в § 46, ал. 1, изр. трето от ПЗР на ЗСПЗЗ. В случай, че съдът приеме, че обжалваното решение е допустимо, то заявява, че като краен резултат то е правилно. Навежда обаче оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила. Налице е неправилна преценка и анализ на доказателствата, в резултат на което и изводите на РС-Варна са необосновани. Безкритично са възприети представени от ишците писмени доказателства, оспорени своевременно от ответната страна, без да бъдат обсъдени възраженията против тях, в резултат на което неправилно е прието, че процесният имот е идентичен с имота, за който ишците твърдят, че е бил предоставен за ползване на наследодателката им Кина Т., че на наследодателката на ишците валидно е било предоставено право на ползване и то именно върху процесния имот, че имотът е бил оценен съобразно изискванията на ЗСПЗЗ и е бил заплатен по реда и в сроковете, установени в ЗСПЗЗ и в ППЗСПЗЗ. Крайните изводи на ВРС за неоснователност на предявените искове, счита за правилни и се моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В мотивите на решение № 50108/14.12.2022г. по гр.д. № 4713/2021г., ВКС е приел, че въззивният състав е посочил, че спорният имот не е бил застрояван и въпреки това е приел, че исковата претенция на ишците намира правното си основание в разпоредбата на § 4а, ал. 5 от ЗСПЗЗ, вместо в разпоредбата на § 46 от ЗСПЗЗ. Двете норми уреждат самостоятелни фактически състави. Дали ще е приложим § 4а или § 46 от ПЗР на ЗСПЗЗ зависи от това дали имотът е бил застроен. Фактическият състав на § 4а, от ПЗР на ЗСПЗЗ, вкл. и в хипотезата на ал. 5 от правната норма изисква застрояване, извършено до 01.03.1991г. Фактическият състав на § 46 от ПЗР на ЗСПЗЗ изисква земята да е единствена за семейството на ползвателя в землището на населеното място, в което живее или да представлява лозе или овощна градина и да се намира на по-малко от 30км. от град с население над 300000 жители или на по-малко от 10км. от крайбрежната морска ивица. Тезата на ишците, че включването на ал. 5 от § 4а ПЗР на ЗСПЗЗ е плод на лоша законодателна техника, а не е израз на волята на законодателя при изкупуване по § 4а, ал. 5 от РЗР на ЗСПЗЗ да се прилага изискването по § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ за застрояване на имота, не се споделя от състава на ВКС. Направен е извод, че ВОС е дал неправилна квалификация на предявените искове, приемайки, че липсата на застрояване не е пречка за придобиване на собствеността по § 4а, ал. 5 от ПЗР на ЗСПЗЗ, а е следвало да прецени дали е налице фактическият състав на § 46от ПЗР на ЗСПЗЗ.

ВРС не е указал на ишците, че не сочат доказателства за съдържанието на взетото на 20.10.1986г. решение, но е приел, че са установили предоставеното им право на ползване. Този извод е бил оспорен още в отговора на въззивната жалба на държавата. ВОС, след като е преценил, че релевантно за спора е съдържанието на решение № 8/20.10.1986г. „взето от УС на АПК „Д.Кондов“-с. Аврен, т.к. представеното удостоверение не е годно да го удостовери, е следвало да уважи искането на ишците във въззивната жалба им жалба за приемане на решението, доколкото в доклада на съда не е указано, че представеното удостоверение е негодно доказателствено средство и, че не сочат надлежни доказателства за предоставеното право на ползване. В нарушение на процесуалните правила е и извода на съда, че платежното нареждане № 9425 от 08.06.1994г. не доказва, че е платена цената на предоставения за ползване на Кина Т. имот, т.к. липсват данни за кои имоти е заплатено, напр. името на лицето-ползвател, номер на оценителния протокол, номер на имота или др.данни за имота, като местност, съсед и пр. В доклада си ВРС не е указал, че платежното нареждане е негоден да установи заплащане на оценката на процесния имот и на ишците не е било указано ,че следва да ангажират и други доказателства за това обстоятелство, като в решението си ВРС е приел плащането за доказано. Държавата е оспорила този извод на съда, както и годността на представената от вносителя на сумата Красимира Н. Румпалова декларация, да установи плащането. ВОС не е констатирал в липсата на указания в доклада по чл. 146, ал. 2 от ГПК /включващи и и преценката дали посоченото от страната

доказателство е допустимо и/или годно да установи твърдения факт/ и не е уведомил страните във въззивното производство, че следва да ангажират доказателства кой е вторият имот, за който е извършено плащането по вноската бележка.

Поради допуснатите от съда процесуални нарушения, както и дадената неправилна правна квалификация на фактите, от които ищците извеждат претендираното право на собственост по § 4а, ал. 5 от ПЗР на ЗСПЗЗ, вместо по § 4б от ПЗР на ЗСПЗЗ, доколкото имотът никога не е бил застрояван са довели според ВКС до постановяване на решение при неизяснена фактическа обстановка относно обстоятелството дали плащането от 08.06.1994г. се отнася и за оценката на процесния имот- за Кина Атанасова Т., както и относно специалните предпоставки по § 4б от ПЗР на ЗСПЗЗ-вид на имота като лозе или овощна градина, респ. съставляващ единствена земя за семейството на ползвателя в землището на населеното място, в което живее и отдалечеността му от гр. Варна и и от крайбрежната морска ивица ,ВКС е отменил решението на ВОС и върнал делото за ново разглеждане от въззивния съд, с оглед фактическия състав на § 4б от ПЗР на ЗСПЗЗ.

Н. Т. Н. е подал до съда уточняваща молба вх. № 8414/03.04.2023г. , допълнение към уточняваща молба вх. № 9746/20.04.2023г., молба вх. № 11895/15.05.2023г. и т.н. допълнение към въззивна жалба вх. № 11896/15.05.2023г.

В уточняваща молба вх. № 8414/03.04.2023г. въззивникът настоява, че ограничението на § 4б, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ не касае правото на майка му да изкупи през 1994г. предоставената ѝ за ползване земя. Поддържа първоначално дадената от него, като ищец квалификация на главния му иск за собственост върху процесния имот-изкупуване по реда на § 4а, ал. 5 от ПЗР на ЗСПЗЗ.

Моли се, доколкото ВКС не е изяснил в мотивите на решението си от 14.12.2022г. и е отказал да се произнесе и в допълнителното решение от 10.03.2023г. по поставените в касационната жалба въпроси, то въззивният състав да се произнесе в мотивите си по въпросите в изложенията, прецизно обобщени в молба вх. № 533/10.01.2023г. до ВКС за допълнение на решението на ВКС.

Поддържа искането си по чл. 17, ал. 2 от ГПК относно незаконосъобразността на на заповед № 1038/21.09.2001г. на Областен управител на Варна за одобряване на ПНИ, решение № 864/06.03.2002г. на ПК-Варна по заявление № 60241/04.08.1992г. и заповед № 1443/14.06.2002г. по § 4к, ал. 7 от ПЗР на ЗСПЗЗ на кмета на Община Варна.

Поддържа оспорването на представената от ответната страна компютърна разпечатка на заявление от МЗГАР до ПК-Варна вх. № 60241/04.08.1992г. и искането да се проведе процедура по чл. 193, ал. 1 от ГПК по оспорване истинността на този документ.

Отправя искания до ответника да представи заверени преписи от заявление № 60242/04.08.1992г., решение № 864/06.03.2002г. на ПК-Варна, протокол № 1/04.12.1997г. по чл. 18г от ППЗСПЗЗ, протокол № 4/04.01.1993г. по чл. 18е от ППЗСПЗЗ и ПМС № 1080/1958г., като даде обяснения защо имот № 123 е записан на ДПФ, след като решението на ПК-Варна е постановено по-късно-на 06.03.2002г.

Иска да бъдат дадени ясни и точни указания на въззивниците, кои техни твърдения не са доказани или са недостатъчно обосновани и се нуждаят от допълнителни доказателства.

Моли да бъде издадено съдебно удостоверение, което да послужи пред СГКК-Варна за снабдяване с актуална скица на имот № 123 и препис от заповедта на началника на СГКК-Варна, издадена въз основа на влязлото в сила решение № 1929/21.12.2020г. по адм.д. № 264/2020г. на АдмС-Варна.

Изказва виждане, че процесуалният представител на насрещната страна претендира много високо адвокатско възнаграждение.

Представя извлечение от ЗИД на ЗСПЗЗ обн. ДВ бр. 98/28.10.1997г., извлечение от ЗИД на ЗСПЗЗ обн. ДВ бр. 28/03.04.1992г. решение № 117/19.02.2009г. на ВКС по гр.д. № 5777/2007г., Четвърто ГО, извлечение от стенограма от заседание на 36-то НС от 11.03.1992г.-7 страници.

С допълнение към уточняваща молба вх. № 9746/20.04.2023г. сочи, че нито една от

разгледалите спора три съдебни инстанции не е разгледала прецизно и задълбочено въпроса за появата и трансформацията на държавната собственост върху процесния имот № 123 в м. „Орехчето“ в землището на с. Звездица, дали се възстановява собствеността на държавата, а кога я е изгубила или се е отказала, кой, кога и на какво основание я е отнел. Очевидна фактическа грешка ли е допусната от адм.орган, позовавайки се на разпоредбата на § 46 от ПЗР на ЗСПЗЗ в заповед № 1443/14.06.2002г. държавата следва да обоснове своите твърдения за собственост и да представи съответните доказателства, което е от значение за правилното и законосъобразно решаване на спора.

С молба вх. № 11895/15.05.2023г. Н. Т. Н. настоява за произнасяне от съда по подадените от него молби от 03.04.2023г. и 20.04.2023г.

С допълнение към въззивна жалба вх. № 11896/15.05.2023г. Н. Т. Н. представя протокол № 24/13.02.2023г. на Общинската комисия по § 4к, ал. 12 от ПЗР на ЗСПЗЗ, АЧДС № 10491/2022г. за имот с идентификатор 30497.502.123, скица № 15-521728/16.05.2022г., приложена към АЧДС № 10491/09.12.2022г. Тъй която исковата молба по делото е вписана в Сл.по вписванията-Варна на 20.06.2019г., смята АЧДС № 10491/2022г., издаден при условията на висящ спор за материално право за нищожен.

Прави допълване на петитума на въззивна жалба вх. № 281064/31.03.2021г., като иска съдът да се произнесе с въззивното си решение и по нищожността на АЧДС, а в условията на евентуалност да обезсили или отмени този незаконосъобразен акт.

Обръща се внимание на съда, че за коректното изясняване на въпроса дали процесният имот е представлявал пустееща земя и никога не се е притежавал от държавата, то следва прецизно настоящият състав да установи собствеността на имота в миналото и даде еднозначен отговор кой е бил собственик преди колективизацията на земята от 50-те години на миналия век, от кого държавата е придобила собствеността, кой е отнел собствеността на държавата и на какво основание е извършена реституция.

Настоящият състав следва да посочи, че е обвързан от задължителните указания на ВКС, дадени в решение № 50108/14.12.2022г., поради което се налага да бъде извършено **частично предокладване на делото**.

Най-напред следва да уведоми страните, че приема, че правната квалификация на исковите претенции за трансформирано в собственост право на ползване, предоставено на наследодателката на ищците Кина Атанасова Т. по отношение на спорния недвижим имот, представляващ новообразуван имот № 502123 по ПНИ на м. „Орехчето“, в землището на с. Звездица, с площ от 607.00кв.м., идентичен с имот, представляващ реална част от ПИ с идентификатор № 30497.502.123 по КК и КР на с. Звездица, целият с площ от 1207.00кв.м., която реална част е повдигната окомerno на скицата на л. 89 от делото на ВРС, предявени от Н. Т. Н. и С. Т. Н. е тази по **чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. § 46 от ПЗР на ЗСПЗЗ**, независимо от становището, изразено от Н. Т. Н. в подаваните от него след образуване на настоящото в.гр.д. № 2623/2022г. на ВОС-ГО молби, уточнения и допълнение, евентуално изтекла в тяхна полза кратка придобивна давност, **на осн. чл.124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 2 от ЗС**, евентуално 10-годишна, **на осн. чл. 124, ал. 1, от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ГПК**, текла от 08.06.1994г. до 16.05.2015г., евентуално от 14.11.2001г. до изтичане на пълния законов срок, с присъединяване на владението на всички предходни във времето собственици, на осн. чл. 146, ал. 1, т. 2 от ГПК.

С оглед дадените задължителни указания на ВКС в отменителното решение, съдът следва да разпреди доказателствената тежест, съгласно нормата на чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК, както следва:

Ищците, сегашни въззивници Н. и С. Н.и следва да докажат, че на наследодателката им Кина Т. е било предоставено право на ползване върху земя, съгласно решение № 8/20.10.1986г. на УС на ПИМТС по реда на ПМС № 26/23.04.1987г. и ПМС № 4/12.02.1988г., че тази земя представлява лозе, овощни градини или земеделската земя и е единствена на семейството на ползвателя, който живее постоянно в населеното място, в чието землище е имотът, че ползвателката е заплатила земята чрез общината в тримесечен срок от влизането в сила на оценката и земята не е на по-малко от 30 км от градовете с население над 300 хил. или на по-малко

от 10 км от крайбрежната морска ивица, евентуално, че са придобили собствеността по давност, текла от 08.06.1994г., евентуално от 14.11.2001г. до изтичане на необходимия 5-годишен, съответно 10-годишен срок.

Ответникът, сегашен въззиваем Държавата, чрез Министъра на ЗХГ следва да доказва положителните факти, на които основава своите права -че процесният поземлен имот е собственост на държавата, съгласно решение № 864/06.03.2002г. на ПК-Варна по заявление № 60241/04.08.1992г. на МЗГАР и заповед № 1443/14.06.2002г. на Кмета на гр. Варна, както и възраженията си, че в полза на наследодателката Кина Т. е било надлежно предоставено право на ползване и тя е заплатила оценката на имота.

На осн. чл. 146, ал. 2 от ГПК съдът следва да укаже на ищите Н. и С. Н.и, че не сочат доказателства за съдържанието на взетото на 20.10.1986г. решение № 8 от УС на АПК „Д.Кондов“-с. Аврен, т.к. представеното удостоверение № К-31-А/02.04.1990г. не е годно да удостовери предоставено на наследодателката им право на ползване. Следва да им бъде указано да представят надлежно доказателство за предоставеното на Кина Т. право на ползване.

Следва на осн. чл. 146, ал. 2 от ГПК да бъде указано на Н. и С. Н.и също така и, че не сочат доказателства за вида на имота като лозе или овощна градина, респективно съставлява единствена земеделска земя за семейството на ползвателя в землището на населеното място, в което живее и отдалечеността на имота от гр. Варна и от крайбрежната морска ивица.

С оглед констатираното от ВКС допуснато от ВОС процесуално нарушение, че не е прието и приложено по въззивното дело представеното от Н. и С. Н.и решение на УС на АПК от 20.10.1986г., същото следва да бъде прието и приобщено към доказателствата по делото.

На осн. чл. 146, ал. 2 от ГПК, предвид неизпълненото от ВОС задължение да укаже на ищите, че представеното от тях платежно нареждане е негоден да установи заплащане оценката на процесния имот документ, то на Н. и С. Н.и следва да бъде указано, че следва да ангажират и други доказателства за това обстоятелство, както и за това кой е вторият имот, за който е извършено плащането по вноската бележка.

Въззивният състав намира, че следва да бъдат изпратени преписи от уточняваща молба вх. № 8414/03.04.2023г., допълнение към уточняваща молба вх. № 9746/20.04.2023г. и т.н. допълнение към въззивна жалба вх. № 11896/15.05.2023г. и приложените към тях документи на държавата, чрез МЗХГ, с възможност за писмено становище с препис за насрещната страна в срок до о.с.з.

Следва да насрочи делото, като прикани страните към спогодба.

Мотивиран от изложеното съдът намира, че следва да се премине към разглеждане на делото и

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба вх. № 281064/31.03.2021г. от Н. Тодов Н. ЕГН ***** от гр. Варна, ул. „Патлейна“, № 8, ет. 2, ап. 3 и С. Т. Н. ЕГН ***** от гр. Варна, ул. „Девня“, № 15, ет. 1, ап. 3, чрез адв. В.С., против решение № 260778/08.03.2021г. по гр.д. № 4280/2019г. на 9-ти състав на ВРС, с което са отхвърлени предявените от тях срещу Държавата, представлявана от Министъра на земеделието, храните и горите положителни установителни искове за собственост за приемане за установено в отношенията между страните, че те са собственици при равни права от по 1/2 ид.ч. за всеки от тях на недвижим имот, представляващ новообразуван имот с пл. № 502123 по ПНИ на местността „Орехчето“, в землището на село Звездица, община Варна, приет със Заповед № 1035 от дата 21.09.2001 г. на Областния управител на обл. Варна, изменен по размер на имота със Заповед № РД-08-7706-268 от 21.08.2008 г. на Областния управител на обл. Варна, с площ 607, 00 кв. м. и граници: на запад - имот пл. № 122; на север - имот пл. № 121 и имот пл. № 9511 път; на изток - път (имот пл. № 9511) и на юг - път (имот с пл. №

9511), идентичен с имот представляващ реална част от ПИ с идентификатор 30497.502.121 по КК и КР на с. Звездица, общ. Варна, одобрени със Заповед № РД-08-18-17/06.03.2015 г. на изп.д. на АГКК – Варна, целият с площ от 1207 кв. м., при граници на целия имот: ПИ с идентификатори 122; 294; 89; 301 и № 361 (път) по същите КК и КР, с площ на реалната част от 607, 00 кв.м., при граници на реалната част: ПИ № 122; от две страни път с № 361 и в останалата си част ПИ № 121, която реална част е повдигната окомerno в цвят на скица на л. 89 от делото на ВРС, на основание трансформирано в собственост право на ползване, предоставено на наследодателката им Кина Атанасова Т., ЕГН *****, поч. на 16.05.2015 г., въз основа на Решение № 8/20.10.1986 г. на УС на ПИМТС по реда на ПМС № 26/23.04.1987 г. и ПМС № 4/12.02.1988 г., при приключена процедура по изкупуване чрез плащане на оценката на 08.06.1994 г., както и наследяване от ищите след смъртта на трансформираната ползвателка, на осн. § 46 от ПЗР на ЗСПЗЗ, а в условията на евентуалност – въз основа на придобивна давност, респективно кратка по чл. 79, ал. 2 от ЗС, евентуално 10-годишна, по чл. 79, ал. 1 от ГПК, с присъединяване на владението на всички предходни във времето собственици, общо считано за периода от 08.06.1994 г. до 16.05.2015 г., евентуално от 14.11.2001 г. до изтичането на пълния законов срок на давността.

СЪДЪТ ПРИЕМА, че исковите претенции намират правното си основание в разпоредбата на чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. § 46 от ПЗР на ЗСПЗЗ, евентуално чл. 124, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 2 от ЗС, евентуално чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗС.

РАЗПРЕДЕЛЯ ДОКАЗАТЕЛСТВЕНАТА ТАЖЕСТ, на осн. чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК, като:

УКАЗВА на ищите, сегашни въззивници Н. и С. Н.и, че в тяхна тежест е да докажат, че на наследодателката им Кина Т. е било предоставено право на ползване върху земя, съгласно решение № 8/20.10.1986г. на УС на ПИМТС по реда на ПМС № 26/23.04.1987г. и ПМС № 4/12.02.1988г., че тази земя представлява лозе, овощни градини или земеделската земя е единствена на семейството на ползвателя, който живее постоянно в населеното място, в чието землище е имотът, че ползвателката е заплатила земята чрез общината в тримесечен срок от влизането в сила на оценката и земята не е на по-малко от 30 км от градовете с население над 300 хил. или на по-малко от 10 км от крайбрежната морска ивица, евентуално, че са придобили собствеността по давност, текла от 08.06.1994г., евентуално от 14.11.2001г. до изтичане на необходимия 5-годишен, съответно 10-годишен срок.

УКАЗВА на ответника, сегашен въззиваем Държавата, чрез Министъра на ЗХГ следва да доказва положителните факти, на които основава своите права -че процесният поземлен имот е собственост на държавата, съгласно решение № 864/06.03.2002г. на ПК-Варна по заявление № 60241/04.08.1992г. на МЗГАР и заповед № 1443/14.06.2002г. на Кмета на гр. Варна, както и направените от страната оспорвания на представените от насрещната страна документи, за което им е била възложена вече доказателствената тежест.

УКАЗВА на ищите Н. и С. Н.и, че не сочат доказателства за съдържанието на взетото на 20.10.1986г. решение № 8 от УС на АПК „Д.Кондов“-с. Аврен, т.к. представеното удостоверение № К-31-А/02.04.1990г. не е годно да удостовери предоставено на наследодателката им право на ползване, както и, че не представят надлежно доказателство за предоставеното на Кина Т. право на ползване, на осн. чл. 146, ал. 2 от ГПК.

УКАЗВА на ищите Н. и С. Н.и, че не сочат доказателства за вида на имота като лозе или овощна градина, респективно че съставлява единствена земеделска земя за семейството на ползвателя в землището на населеното място, в което живее и отдалечеността на имота от гр. Варна и от крайбрежната морска ивица, на осн. чл. 146, ал. 2 от ГПК.

ДОПУСКА СЪБИРАНЕТО на представеното с въззивната жалба решение на УС на АПК от 20.10.1986г.

УКАЗВА на ищите Н. и С. Н.и, че представеното от тях платежно нареждане е негоден да установи заплащане оценката на процесния имот документ, поради което могат да ангажират други доказателства за това обстоятелство, както и доказателства за това кой е вторият имот, за който е извършено плащането по спорното платежно нареждане, на осн. чл. 146, ал. 2 от ГПК.

ИЗПРАЩА преписи от уточняваща молба вх. № 8414/03.04.2023г., допълнение към уточняваща молба вх. № 9746/20.04.2023г. и т.н. допълнение към въззивна жалба вх. № 11896/15.05.2023г. и приложените към тях документи на Държавата, чрез Министъра на ЗХГ, с възможност за писмено становище с препис за насрещната страна, в срок до о.с.з.

НАПЪТВА на основание чл. 140а от ГПК страните към медиация..

НАСРОЧВА производството за 03.07.2023г. от 14.30ч., за която дата и час да се призоват страните, ведно с препис от настоящото определение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____